

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Principia Juris Canonici : Ex Libro ... Decretalium Gregorii
IX. Pontificis M / Antehac In Alma & Archi-Episcopali
Benedictina Universitate Salisburgensi**

König, Robert

Salisburgi, 1725

VD18 80460526

13. De rebus Ecclesiæ alienandis, vel non.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61800](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61800)

SUMMARIUM.

1. Alienationis diversa acceptio. 2. Quid sit alienatio rerum Ecclesie. 3. Referuntur jura prohibentia hanc alienationem. 4. Quinam possint alienare res Ecclesie. 5. Quae res dicantur Ecclesie? 6. Usque 13. Quae res vocentur immobiles? 13. usque 17. Quae mobiles? Et quid juris circa earum alienationem? 17. usque 21. Qua causa? 21. usque 27. Qua sollemnitas requiratur ad alienationem. 27. Quis sit finis? 28. Et seqq. Quis effectus alienationis, Et quatenus ea sit irrita.

NE Dignitates & Beneficia Ecclesiastica intereant, rerum Ecclesie alienatio quibusdam in casibus Praelatis, ac Beneficiatis interdita est, nisi adhibitis certis sollemnitatibus, & existentibus causis in jure praescriptis.

§. I.

Alienationis vocabulum sumitur vel strictè vel latè. Strictè, & propriè dicta alienatio complectitur omnes contractus, & actus, per quos dominium rei tam directum, quam utile transfertur; quales sunt *donatio*, *venditio*, *permutatio*, *datio in solutum*, *institutio*, *legatum*. l. alienationis. 28. l. alienatum. 67. ff. de V. S. l. i. C. de Fundo dotali. Latè seu impropriè alienatio accipitur pro actu, quo dominium sive directum, sive utile tantum, vel aliud jus in re, aut ad rem saltem absolute quaesitum transit; cujusmodi sunt *feudum*, *emphyteusis*, *hypotheca*, seu *pignus*, *precaria*, *locatio ad longum tempus*, *constitutio usufructus*, *usus*, vel *servitutis realis*. l. fin. C. de Reb. alienis non alienand. l. 4. §. 2. l. 8. §. 2. ff. de Alienat. judicii mut. causa facta. Haec acceptio est hujus loci juxta c. nulli. §. h. t. extrav. ambitiosa. Eod. inter Comm. & in ea.

§. II.

Definitur alienatio rerum Ecclesie, quòd & sit dominii, vel alterius cujuscunque juris, quod Ecclesie est, in alium translatio.

§. III.

Causa efficiens hujus alienationis est vel re-
mota, vel proxima.

Re-

Eni verò vacet beneficium per adeptio-
nem Episcopatus non tamen pensio, quae isto
casu non venit comprehensa nomine benefi-
cii. III. per consolidationem, si Pensionarius
beneficium oneratum adipiscatur, eò quòd
res sua nemini serviat. l. uti frui. ff. Usufruct.
quemadmod. caveat. l. tibi fundi. ff. Quemad-
mod. Usufr. amitt. IV. per crimen haeresis
c. ad abolendam. de Hæretico l.æse Majestatis, aut
Sedis Apostolicæ c. felicitis. de Pœnis in 6, item
si quis percusserit Cardinalem d. c. felicitis.
aut Episcopum, in cujus diocesi pensionem
habet. Clem. 1. de Pœnis. V. per spontaneam
remissionem: cum enim pensio constituta sit
incommodum pensionarij, potest is suo com-
modo, & juri renunciare. Azor. d. lib. 8. c. 10.
q. 6. Pirching. h. t. n. 21.

Pars VI.

De oneris impositione.

Per oneris impositionem nil aliud intelligi-
tur, quam fructuum beneficialium reser-
vatio; de qua potissimum in c. un. h. t. ubi
Collator beneficii prohibetur ex eo sibi, aut
Nepoti, vel alteri cuilibet reservare fructus,
seu proventus, vel aliquam eorum partem, aut
collationem differre, ut ipse interim percipiat
fructus. Imò si eorum pars aliqua exigeretur
pro collatione, institutione, aut praesentatione,
illæ simoniacæ, & ipso jure nullæ forent ex-
trav. cum detestabile. 2. §. per electiones. de
Simon. inter Comm. & ibi Barb. n. 5. Attam-
en si justa causa subsit, veluti si Ecclesia ma-
gno aere alieno gravetur, vel alia necessitas ur-
geat, potest ad tempus ante beneficii collatio-
nem pars fructuum reservari. d. c. un. & ibi
Panorm. n. 20. cum quo concordat. c. penult.
de V. S. ibi DD.

TITULUS XIII.

De Rebus Ecclesie alienan-
dis, vel non.

Remota est jus partim negativum, quo permittitur, partim positivum, quo prohibetur rerum Ecclesiae alienatio. Et verò alienatio rerum Ecclesiasticarum immobilium, aut mobilium pretiosarum sine debita causa, & solennitate prohibetur utroque jure: Civili in l. 21. C. de SS. Eccles. Novel. 7. 46. & 120. Canonico in c. ea enim. 2. §. hoc jus porre-
 Etum causa. 10. q. 2. ubi referuntur citatae constitutiones civiles: & in c. quisquis. 19. c. Episcopus. 34. non habenti. 50. placuit. 51. c. sine exceptione. 52. & passim causa. 12. q. 2. c. 1. 7. & 8. de his, qua sunt à Pralat. sine consensu. Cap. c. 1. 5. & 6. X. c. 1. & 2. in 6. Clem. 1. & 2. h. t. extravag. ambitiosa Eod. inter commun. Quibus cum tempore accesserunt Decretum Tridentini sess. 22. c. 11. de Reform. & Constitutiones Apostolicae Leonis X. quae incipit: ad audientiam. 8. Id Maii. 1517. Julii III. quae incipit: Cum sicut accepimus. 23. Maii. 1552. Pauli IV. quae incipit: Injunctum pridie Id. Julii 1556. Pii V. quae incipit: Et si de singulis 11. Calend. Januarii. 1569. Clementis VIII. quae incipit: Ad Romani. 1592. edita. Item Decretum S. Congregationis jussu Urbani VIII. die 7. Septemb. 1624. promulgatum, cujus tenorem ad verbum refert Barb. J. E. II. lib. 3. c. 30. n. 16.

4 Proxima est is, qui res Ecclesiae alienat, vel liberè, hoc est, sine juris solennitate. Certè sine justa causa neque ullus Episcopus, neque Abbas, ac ne ipse quidem S. Pontifex rerum Ecclesiae alienandarum potestatem habent, ut inculcant. c. monemus. 18. c. quisquis. 19. c. non liceat Papa. 20. causa 12. q. 2. Panorm. in c. constitutus. 8. de Religios. domib. n. 15. optimà ratione: quia bonorum Ecclesiae Domini non sunt, sed solùm Administratores.

§. IV.

5 Materia, seu objectum hujus alienationis constituunt res Ecclesiae immobiles, & mobiles.

¶ Dicitur I. res Ecclesiae: ubi nomine Ecclesiae comprehenduntur quaecunque loca pia auctoritate Episcopi erecta. extravag. ambitiosa. h. t. inter Commun. ibi: locorumque priorum quorumlibet. Panorm. in c. nullibi 5. n. 14. Eod. Felin. in c. de quarta de Praescript. Unde ad bona Ecclesiastica, quae in Sacris Canonibus sine solennitate alienari prohibentur, referuntur I. bona Ecclesiarum, & Monasteriorum, Clem. 1. h. t. & d. extravag. ambitiosa idque verum est, etiamsi bona Ecclesiarum, vel Monasteriorum principaliter sint destinata ad alimenta Praelatorum Menoch. de arbitr. casu 433. n. 1. Barb. in Collect. ad c. 6. n. 3. & c. 10. n. 2. h. t. II. bona Capellarum, Oratoriorum, & Altarium ritè consecratorum: quia dicuntur, & sunt loca Ecclesiastica. Redoan. de alien. rer. Eccles. q. 49. n. 5. Menoch. de Praesumpt. lib. 6. praef. 79. n. 12. III. Bona Confraternitatum, & Congregationum Laicorum, sicut & Xenodochiorum & Hospitalium pro peregrinis, aut miserabilibus personis recipiendis, alendis, vel curandis auctoritate Ecclesiastica erectorum. Redoan. d. q. 49. Jacob. Pignatel. tom. 4. consult. 21. per tot. Ratio est: quia Ecclesiae & loca pia quoad immunitatem, aliàque privilegia equiparantur, consequenter etiam quoad servandam solennitatem in alienatione bonorum. Panorm. & Redoan. ubi supra.

¶ Dicitur II. Res immobiles, id est unbewegliche Gütter; quae justa causa exigente, aut suadente ab inferioribus Ecclesiarum, Monasteriorum, aliorumque priorum locorum Praelatis, Rectoribus, & Administratoribus alienari quidem possunt, sed non aliter, quam adhibitis Canonice solennitatibus. c. sine exceptione. 52. causa 12. q. 2. c. 1. 3. & 8. de his, qua sunt à Pralat. d. extravag. ambitiosa. h. t. inter Commun.

Sunt autem res immobiles vel naturaliter, vel civiliter tales. Naturaliter immobiles sunt

sunt I. res soli, ligende Gründe l. ult. c. 1. C. Quando decretò opus non est. l. un. C. de Usucap. transform. ut puta ager. l. ager. 27. ff. de V. S. pratum l. pratum. 31. ff. Eod. fundus. l. 1. ff. de Condict. tritic. fodinæ metallicæ, Bergwerck. l. 3. §. fin. ff. de Reb. cor. qui sub tuel. loca nimirum ex quibus effodiuntur metalla; non verò proventus, vulgò *Musbeut*/ qui ex partibus metallicis percepti sunt, (veluti aurum, argentum, plumbum, ferrum, vel simile metallum) & mobilibus annumerantur, Berlich. p. 3. concl. 35. num. 7. Joach. Hopp. ad Inst. de Reb. incorp. II. Res solo naturâ coherentes: quippe mobile immobili coherens immobile censetur. l. 40. ff. de Actionib. emp. l. 3. §. 15. ff. de vi, & vi armat. uti arbores solo coherentes, & affixæ. l. si alius fecerit. 7. §. 5. ff. Quod vi, aut clam. Quamvis verò & gramina, aut alii similes fructus pendentes adhuc in fundo, pars fundi, & res immobiles dicantur: l. fructus. 44. ff. de Rei vindic. attamen quando illorum finis spectatur, qui in ipsis à solo separatis cernitur, potius pro rebus mobilibus habentur, ut post Tiracquell. docet Harpp. ad Institut. de Reb. incorp. al. n. 10. Quamobrem nec SS. Canones obstaculo sunt, quò minus Prælati hos fructus pendentes sine solennitate alienare, ac vendere possit. Quod ipsum etiam dicendum de Arboribus cædis, quæ scilicet ad hoc destinatae sunt, ut excidantur. Augustin. Barb. in Collectan. ad Extravag. ambitiosa. num. 27. h. r. Quaranta V. alienatio. n. 33. Sunt enim hæ arbores in beneficii fructu. Pyrr. Cortad. de Dispens. lib. 9. c. 1. num. 16.

Res civiliter immobiles sunt, quæ naturâ moveri possunt, sed ob coherentiam cum re immobili vel ob aliam rationem à jure pro immobilibus reputantur. Quò pertinent I. mancipia rustica, sive servi glebæ, aut fundo excollendo adscripti, eò quòd fundo perpetuò adherere cogantur. c. nulli. §. h. r. Novel. 7.

KÖNIGIN DECRET. LIB. III.

c. I. II. Aedificia non ad tempus posita. l. 7. §. 10. l. 60. ff. de Acquir. rer. dom. qualia etiam sunt molendina pneumatica, die *Windmüll* len/ & aquatica, die *Wassermüll*en. Hering de Molend. q. 8. n. 30. & seqq. III. Seræ, statux, aut horologia ædibus affixa l. 9. §. 2. ff. Quod vi, aut clam. ut & torcular, seu pressorium, si domui junctum sit. arg. l. 21. ff. de Instrueto, vel instrum. legato IV. Machinæ, & arma bellica ad castrum, ut ibi perpetuò sint, destinata. Peter. Peck. de Testam. Conjug. lib. 5. c. 30. n. 2. Hopp. ad Inst. de reb. corp. & incorp. Matth. Berlich. p. 3. concl. 30. n. 24. V. Pisces propagationis causâ in stagnis, & vivariis in den *Beyern* positi. Bocer. class. 5. disp. 1. sb. 8. lit. A. Secus si custodiæ tantum gratiâ vel pro quotidiano usu habeantur. VI. Integri greges ovium, armenta boum &c. quæ propter continuam multiplicationem factum immobilibus accensentur, atque ideo à Prælati singula quidem animalia distrahi possunt sine solennitate, non item totus grex. Molina de F. & F. disp. 465. num. 4.

Cæterum meminisse oportet, esse è censu rerum immobilium Ecclesiæ aliquas, quæ non cadunt sub liberæ alienationis prohibitionem; ut I. res exigui valoris, v. g. terrulæ, aut vineolæ exiguæ, & Ecclesiæ minus utiles, quas sine consilio Fratrum, hoc est, Capituli, ac proinde sine solennitate distrahi posse, textus est in c. terrulas. 53. causâ 12. q. 2. cui ex sententia S. Congregationis Cardinalium nec constitutio Pauli II. sive extravag. ambitiosa. nec Decretum Trident. sess. 25. de Reform. c. 11. derogat, teste Fagnano in c. nulli. h. r. n. 25. & multò minus c. ut super. 8. §. fin. h. r. utpote quod loquitur de rebus majoris momenti, quæ tamen videntur minus utiles, non absolute, sed respectu illarum, cum quibus commutari possunt. Quæ autem dicantur terrulæ, vineolæ, & res exigui valoris, Gloss. in d. c. terrulas. V. exiguas. asserit, illas posse

P

- dici exiguas, quæ non valent ultra viginti solidos; sed cum id jure non definiatur, rectius determinatio Judicis prudentiæ, ac arbitrio relinquatur arg. l. 1. §. fin. ff. de Jure delib. Barb. de Offic. & potest. Episc. alleg. 95. n. 51.
- 10 II. Res Ecclesiæ magis onerosæ, quam utiles, v. g. domus in Civitatibus & Castris, quæ majorum sumptuum sunt, quam fructuum. c. non liceat causâ 12. q. 2. Guido Papæ dec. 156. Rebuff. in Compend. alien. rer. Eccles. in fin. item res omnino incertæ. Rota dec. 624. n. 11. p. 1. & dec. 631. n. 3. p. 2. Recent. ut si fortassis sint in manu Tyranni, aut alicujus potentis sine spe recuperationis. Redoan. de alien. rer. Eccles. q. 6. num. 32. & 33.
- 11 III. Res immobiles relicte, vel donatæ Monasterio incapaci retinendi bona etiam in communi, ut sunt Fratres S. Francisci Minorum & Capucini, de quibus mentionem facit Trident. sess. 25. de Regularibus. c. 3. has enim absque solennitate alienari, eorumque pretium in Ecclesiæ necessitatem, & quotidianos usus Monasterii converti posse, docet Piascius in Prax. Episcop. p. 2. c. 5. n. 35. in fin. Fagnan. in d. c. nulli. h. t. n. 28. Quaranta V. alienatio. n. 32. & 41. ideo: quia bona ista Monasterio incapaci relicta non sunt Ecclesiæ incorporata. Clem. exivi. de V. S. & ejusmodi rerum alienatio est necessaria ex necessitate status, sive regulæ. c. exiit. §. ad hæc. Eod. in 6.
- 12 IV. Res ab antiquo alienari, puta in feudum aut emphyteusin dari solite, c. ex parte. 2. & ibi Barb. n. 6. de feud. extravag. ambitiosa. h. t. inter commun. Panormit. in c. ut super. 8. n. 11. Eod. Modò nova concessio non alteretur, sed fiat eodem modo, & formâ: Clarus §. Emphyteusis. q. 6. n. 2. Rota dec. 180. n. 9. p. 2. divers. nec res reversa ad Ecclesiam, ejusdem patrimonio denovo incorporata, vel Capitulariter statutum sit, ut deinceps imme-

diatè penes Ecclesiam maneret. Quaranta sit. alienatio rerum Eccles. n. 40. Guido Papæ dec. 54. Molin. tom. 2. de F. & F. dist. 468. n. 19. Quænam autem res ab antiquo in Emphyteusin, feudum, aut usum fructum dari solita dicatur? non conveniunt DD. communiter tamen sententia sustinet, rem Ecclesiasticam, si duobus successivè concessa sit, & interim quadraginta annorum spatium effluxerit, jam posse dici ab antiquo alienari solitam, & denud sine nova solennitate ita concedi posse. Clarus cit. §. emphyteusis. q. 6.

Dicebatur III & mobiles; quæ scilicet naturâ, aut jure de loco in locum integræ, & salvæ moveri possunt, vel à se, ut homo, pecus. l. 1. ff. de Edilit. edit. l. 93. ff. de V. S. vel ab alio, ut massa auri, vel argenti: l. 19. ff. de Auro, argent. legat. gemmæ, & annuli: l. 17. ff. Eod. fructus à fundo separati: l. fin. §. 2. ff. de Requir. res vel absent. damn. annui redditus, quorum dies venit: Gail. 2. observ. 10. n. 3. navis. arg. l. 1. §. 6. & 7. ff. de Vi, & vi arm. l. 10. §. 4. ff. Quod vi, aut clam. ædificia, quæ super terram ad tempus tantum ponuntur, & de loco ad locum transferuntur. l. 18. ff. de Actionib. empt. l. 60. ff. de Acquir. rer. dom. Germanicè nuncupantur bewegliche Güter / fahrende Haab / Fahrnuß / alles was getrieben / oder getragen werden mag. Wehner. Observ. pract. voce fahrende Haab.

Porrò harum rerum alienatio occurrente justâ causâ Prælati & Administratoribus rerum Ecclesiasticarum sine consuetis solennitatibus juris conceditur, præsertim earum, quæ servando servari non possunt, id est, quæ non durant ultra triennium, aut saltem absque notabili deterioratione, vel usu consumuntur, & non fructificant, veluti triticum, vineum, oleum, oves, agni, & cæteri redditus, aut fructus. Barb. in Extravag. ambitiosa. n. 19. h. t. & de Offic. & potest. Episc. alleg. 95. n. 38. Azor. Instit. moral. tom. 2. lib. 9. c. 1. q. 5. Molin. tom. 2.

de *J. & F. disp.* 465. Excipiuntur res mobili-
 les pretiosæ servando servabiles, ut quæ quo-
 ad solennitatem rebus immobilibus æquipa-
 rantur, & pari passu ambulant juxta *d. Extrag.*
ambrosia. b. t. inter Commun. & l. lex, quæ.
C. de Administ. int. August. Barb. in *Summ.*
Apostol. desif. V. Superior regularis. num. 6.
 Earum autem numero reputantur illæ, quæ
 sunt de thesauro Ecclesiæ, ut torques, gemmæ,
 statuæ argenteæ, vasa aurea, & similia orna-
 menta, quæ propter pretium, artem, vel an-
 tiquitatem singularem aliquem splendetem
 conciliant, ita ut absque notabili diminutione
 ornatus distrahi nequeant. P. Engel. *b. t. n. 5.*
 Aloyf. Ricc. *p. 1. prax. aur. resol.* 58. Item
 Bibliotheca Ecclesiæ vel Monasterii. Tam-
 burin. *de Jure Abb. tom. 3. disp.* 13. n. 8. non
 singuli libri, nisi attingant valorem constitu-
 entem rem pretiosam, aut propter antiquita-
 tem, vel aliam similem causam Ecclesiæ, ac
 Monasterio specialem utilitatem, aut splen-
 dorem conferant. Donat. in *Prax. Regul.*
tom. 1. tr. 14. q. 50. Cujus verò valoris res
 mobiles esse debeant, ut pro pretiosis habeantur?
 variant DD. & ipsa Praxis, quæ in una
 Provincia plùs, quàm in alia: plùs Episcopis,
 quàm aliis Prælati: & ex his plùs uni, quàm
 alteri indulgere videtur. Proinde determi-
 nationem Judicis arbitrio committendam cen-
 seo, qui consuetudinem terræ, & temporum,
 locorumque qualitatem, sicut & conditionem
 Ecclesiæ, an inops, aut dives sit, expendet. Pia-
 sec. in *Prax. Episc. p. 2. c. 5. n. 32.* Francisc.
 Leo in *Prax. fori Eccles. c. 15. n. 7.*

15 Illud indagandum: ad quod genus rerum
 reducendæ sint res incorporales: num ad mo-
 biles, an ad his oppositas immobiles? Et verò
 per se, & proprie neque mobiles neque im-
 mobiles sunt, quandoquidem hæc appellatio
 rebus solum corporalibus, & certò locò con-
 clusis convenit utpote quæ solæ motus, &
 quietis proprie capaces sunt, proinde res incor-

porales constituunt potius tertiam, ac separa-
 tam quandam speciem *l. 7. §. 4. ff. de Pecul.*
l. à Divo Pio. 15. §. in venditione. 2. ff. de Re
judic. Si tamen necessum sit, eas ad alterutram
 speciem reducere, per ficticem nem juris pro di-
 versitate materiæ modò ad mobiles, modò
 ad immobiles referuntur. Wehner. in *Obser-*
vat. pract. voce bewegliche Güter. Ita
 enim jus piscandi, venandi, & servitutes, die
 Grund- & Berechtigkeiten inter res immobi-
 les computantur, quia sunt qualitates prædio-
 rum per *l. 14. in pr. ff. de Servitut. l. 4. in pr.*
ff. Si servit. vindic. l. 68. ff. de V. S. Gail. lib.
2. observ. 11. n. 8. Census & redditus annui
 spectant ad res mobiles, si ex mobilibus, ad
 immobiles, si ex immobilibus debeantur arg.
Clem. exivi. §. cùmque annui redditus inter
immobilia censeantur à jure de V. S. Covar.
lib. 3. Var. resol. c. 7. n. 2. §. 2. Berlich. p. 3.
conclus. 3. n. 34. Similiter nomina, & actio-
 nes, si ad res mobiles tendant, mobilibus, si
 ad immobiles, immobilibus accensentur, cùm
 qui ad rem actionem habet, rem ipsam habere
 videatur. Molina de *J. & F. tr. 2. disp.* 68. n. 1.
 Azor. *Inst. mor. p. 2. lib. 9. c. 1. q. 6.* Berlich.
p. 2. concl. 3. n. 8. Gail. 2. observ. 11. num. 9.
 ubi testatur, juxta hanc sententiam in quadam
 causa judicasse Cameram Imperialem. Qua-
 propter si quærat, an, & quando in aliena-
 tione rerum incorporalium Ecclesiæ Cano-
 nicæ solennitates requirantur, materia præ-
 prinis spectanda erit.

Gravior difficultas est circa pecuniam Ec-
 16 clesiæ, aut Monasterii, quibus rebus ea ad-
 numerari debeat?

Panormit. in *c. nulli 11. b. 2. Sylvester V.*
alienatio. q. 8. n. 7. Ricc. *1. p. prax. dec.* 50.
 n. 3. alique pecuniam trahunt ad res mo-
 biles, quæ servando servari non possunt,
 & sine solennitate alienari solent. Quibus
 suffragatur textus & ratio. Textus quidem in
l. si chor. 79. §. 1. ff. de Leg. 3. juxta quam le-

gatis mobilibus debentur nummi etiam præfidiâ causâ repositi, die Spar. Pfeningen: & in *Novel. 22. c. 45.* ibi: *in pecuniis, aut aliis mobilibus rebus.* Ratio verò: quia usus pecuniæ, quantaunque etiam sit, consistit in alienatione, non ut perpetuò includatur aræ, velut inferno, ex quo nulla est redemptio, sed ut expendatur in usus quotidianos, nec reposita fructificat, sed manet otiosa juxta *c. ejiciens, dist. 88.* ibi: *ex pecunia reposita nullum usum capis.*

Tiraquell. *de utroque retrah. §. 1. gloss. 7.* n. 106. Barb. *de Offic. & pot. Ep. all. 95. n. 41.* P. Engl. *h. t. n. 7.* cum aliis citatis hanc doctrinam limitant, & saltem pecuniam magnæ quantitatis ad emptionem prædiorum, censuum, aliarumque rerum immobilium, aut mobilium pretiosarum destinata inter res immobiles, aut mobiles pretiosas connumerant, atque ad ejus distractionem præscriptas solennitates exigunt propter textum in *l. quid ergo. 3. §. 6. ff. de contraria tutela, & util. act.* juxta quam Tutor sine decreto Judicis de pecunia pupillari deposita ad comparationem prædiorum sibi solvere non potest: facili argumento, quod pecunia destinata ad emptionem bonorum immobilium intra mobilia pupilli computanda sit, cum Tutor res mobiles pupilli sine decreto Judicis alienare possit. *l. 1. ff. de Reb. eor. qui subeunt.* Ratio est: quia destinatum habetur pro re perfecta DD. in *l. 19. §. 11. ff. de Auro & argent. legat.* Barbos. *axiom. juris 96. n. 5.* Neque verò si materiam pecuniæ species, putandum, eam fructuosè conservari non posse, cum maximum patrimonii præsidium sit, quod sine ea fragile est. *d. l. si chorus. 79. §. ff. de Legat. 3.* Quamvis si usum attendas, ad quem destinata est, dicatur de his, quæ servando servari non possunt.

Plerique distinguunt inter pecuniam, quæ ad hunc finem donata, aut à Testatore est relicta,

vel ex re immobili vendita pro alia ejusmodi, aut mobili pretiosa emenda comparata est, & inter eam, quæ ad immobilium emptionem simpliciter & sine voto, aut juramento à Præfato, vel ejus Antecessore destinata est: & illam ad immobiles, aut mobiles pretiosas; istam ad mobiles servando non servabiles referunt, eò quòd nuda, & simplex destinatio pecuniæ ad comparationem rei immobilis, aut mobilis pretiosæ nullam imponat obligationem, aut necessitatem applicandi eam ad hunc usum, neque conditionem pecuniæ mutet. Boërius *dec. 209.* Donat. in *Prax. regul. tom. 1. tr. 14. q. 52.* Vasquez *de Redditib. c. 2. n. 44.*

§. V.

*Forma alienationis rerum Ecclesiæ positæ est in dominii, vel alterius cujusunque juris, quod Ecclesiæ est, translatione; quæ ut in rebus immobilibus, aut mobilibus pretiosis servando servabilibus procedat, duo copulative requiruntur, causa scilicet, & solennitas, nec una sine alia sufficit c. sine exceptione, & ibi DD. causâ 12. q. 2. c. 1. & 2. h. t. in 6. & Clem. 1. Eod. Dec. consil. 142. n. 4. Covar. lib. 2. var. resol. c. 17. n. 2. Garc. de Benefic. p. 12. c. 2. n. 3. & seqq. etiamsi alienatio fiat in aliam Ecclesiam. Rotâ *decis. 277. n. 11. p. 4. tom. 3. Recens.* Barb. in *Colleçtan. DD. ad c. 1. h. t. Ricc. in prax. aur. p. 1. resol. 35.* ubi aliter, hanc esse praxin Curie Romanæ.*

Inter *justas causas alienationis prima est Ecclesiæ necessitas, ut si æs alienum, quo gravatur, aliter expungi non possit, quàm re immobili, aut mobili pretiosâ distractâ, aut Creditori in solutionem datâ. c. 2. §. hoc jus porrectum, causâ 10. q. 2. c. non habenti. c. placent, causâ 12. q. 2.* aut ei ruina, vel damnâ immineat aliter inevitabile, vel patiatu defectum sacre suppellectilis, necessaria ad rem Divinam ritè, decentèque obeundam, ad quam parandam, & ministros alendos fructus, & proventus non sunt sufficientes.

Sylveſter V. alienatio. q. 2. Seraphin. dec. 1490. Donat. som. 1. Prax. Regul. tr. 14. q. 9. n. 2. sine dubio ideo: quia necessitas non subiacet legi, per c. 2. de observat. jejun. & facillitum, quod de jure aliàs licitum non est. c. 4. de R. I.

Secunda causa est Ecclesiæ utilitas evidens, & indubitata, hoc est, talis, quæ conditio Ecclesiæ clarè, & manifestè fit melior. c. sine exceptione. ibi: quod non sit dubium Ecclesiæ profuturum. causa 12. q. 2. c. 1. ibi: præsertim cum evidens necessitas, vel utilitas non subest. h. t. in 6. Rota dec. 65. n. 17. p. 2. divers. & dec. 623. n. 3. p. 1. Recens. Neque verò ad hoc ut alienatio dicatur utilis, sufficit, eam Ecclesiæ non esse damnosam, sed requiritur, ut Ecclesia per eam fiat locupletior per d. c. sine exceptione. causa 12. q. 2. c. 7. h. t. c. 7. §. ne quis. & c. 8. de his, quæ fiunt à Pralat. sine consens. Cap. Novel. 120. c. 9. §. hoc autem. Rota dec. 65. n. 4. p. 2. divers. Cæsar de Panimoll. dec. 54. adnot. 1. n. 16. ubi n. 17. notat, majorem utilitatem attendi ex valore proprietatis rei, redditu, & proventu æquè vicina, æquè commoda, & æquè cauta. Sufficit tamen ab initio utilitas putativa ad effectum sustinendi contractum, ut non dicatur nullus, quamvis ob læsionem Ecclesiæ detur restitutio in integrum. Coccin. decis. 445. n. 5.

Tertia est pietas, ob quem ad subsidium pauperum in gravi necessitate, vel ad redemptionem captivorum, vel ad sepulturam fidelium, vel ad templa ædificanda bona Ecclesiæ alienari posse, textus elegans est in c. aurum. 70. causa 12. q. 2. & in l. sancimus. 21. C. de SS. Eccles. Adde, ob hanc causam quoque à Sede Apostolica Imperatori, vel Regibus indulgeri posse, ut tertiam, vel aliam partem bonorum Ecclesiarum in suis ditionibus existentium accipiant in subsidium belli, quod contra Turcas aliòsve infideles gerunt: si enim propter pauperum alimoniam, etiamsi propria

suâ culpâ ad paupertatem redacti sint, c. pasc. dist. 88. ac propter redemptionem captivorum etiam sacra vasa frangere & distrahere licet d. c. aurum. multò magis permittendum videtur, vendi bona Ecclesiarum, ne imminenti clade ex Turcarum, vel Hæreticorum armis Christiani ab hostibus fidei cum locorum everfione in captivitatem redigantur; id quod confirmant exempla Pauli III. qui Carolo V. Clementis VII. & Innocentii XI. qui Augustissimo Imperatori LEOPOLDO ejusmodi indulta juxta formam c. adversus. 7. de Immunit. Eccles. concesserunt. Confes. Donatum in Prax. Regul. tom. 1. tr. 14. q. 9. à num. 12.

Quarta causa alienationis est incommoditas, sive inutilitas rei: ut si res Ecclesiæ sit nociva propter crebras impensas, reparationem, custodiam aut periculum: vel si fundus Ecclesiæ sit sterilis, saxosus, aut longè remotus. c. 12. §. hoc jus §. item prædium. causa 10. q. 2. c. non liceat. 20. & c. terrulas. 53. causa 12. q. 2. Verùm quia ejusmodi rerum alienatio redundat in evidentem Ecclesiæ utilitatem, hæc causa continetur sub secunda, sicut & tertia ad causam necessitatis reduci potest. Pirthing h. t. num. 25. in fin.

Porro si nulla ex quatuor his causis urgeat, 20. res Ecclesiæ ne quidem cum consensu Capituli, & auctoritate Superioris alienari possunt, siquidem, ut dictum, copulativè & solennitas, & causa justa ad alienationem desideratur. Quod adèdè verum est, ut etiam alienatio auctoritate, & licentia Pontificis facta ex hoc capite impugnari possit: utut enim licentia alienandi à S. Pontifice obtenta consensus Capituli, & omnes alias solennitates suppleat, eò quòd Papa, sicut independentem de rebus Ecclesiæ disponendi potestatem habet, ita se solo Episcopis, vel aliis Prælatibus Ecclesiasticis alienandi licentiam dare possit, & soleat, Seraphin. dec. 1307. n. 1. Menoch. in

addit. ad lib. 2. de arbit. judic. casu 172. n. 37. nihilominus hæc autoritas, & licentia Papalis non supplet defectum causæ, nec præsumendum est, S. Pontificem unquam licentiam dare velle, rem Ecclesiasticam sine causa à SS. Canonibus approbata alienandi. Rota dec. 178. n. 2. p. 2. divers. dec. 2. de Confirm. util. vel inutil. in nov. dec. 430. n. 5. p. 1. Recent. Redoan. in tr. de Reb. Eccles. non alien. q. 22. n. 75. Probatur autem defectus causæ ex lectura Instrumenti alienationis, in quo causa in specie, & non in genere exprimi debet. Rot. dec. 318. n. 5. p. 5. Recent. & dec. 596. num. 2. p. 4. divers.

21 Solennitas ad alienationis valorem requisita consistit in quatuor, scilicet in tractatu, Capituli consensu, ejusdem subscriptione, & auctoritate, seu consensu Superioris. c. sine exceptione. causa 12. q. 2. Clem. 1. h. t. Extravag. ambitiosa. Eod. inter Comm. & passim alibi. Ita nimirum, ut si alienatio fiat per Episcopum, aut alium Prælatum inferiorem, præter consensum Superioris requiratur tractatus præcedens, & consensus Capituli. c. 1. & 2. h. t. in 6. d. Clem. 1. Eod. si verò fiat per Rectorem Ecclesiæ, quæ Capitulo caret, Rectoris, & Superioris consensus sufficiat. d. Clem. 1. & ibi DD. Panormit. in c. 1. de Dolo. n. 28. Redoan. de Reb. Eccles. non alien. q. 25. num. 41.

22 Tractatus, hoc est, inquisitio, & discussio inter Prælatum, & Capitulum, seu Conventum super justa causa propositæ alienationis, ipsum consensum, & alienationem præcedat, oportet d. c. sine exceptione. ibi: cum totius Cleri tractatu. causa 12. q. 2. & d. c. 1. §. quia etiam h. t. in 6. ubi irrita decernitur perpetua decimarum concessio: quia tractatus solennis, & diligens, qui in talibus concessionibus & alienationibus rerum Ecclesiasticarum exigitur, non fuit habitus in eadem. Quamvis autem expediat, duos, aut tres tractatus

præmittere, unicus tamen sufficit, per textum statim allegatos, qui loquuntur in numero singulari. Panormit. in c. tua. n. 3. de his, quæ fiunt à Pralat. Molina de F. & F. tom. 2. disp. 468. num. 2.

Consensum Capituli quod attinet, necessarium est, ut vel omnes, vel major, & sanior pars Capituli, aut Conventus, factâ præviâ legitima vocatione, simul, & Capitulariter congregati in alienationem faciendam consentiant. c. 1. & ibi Panormit. num. 5. de his, quæ fiunt à Pralat. Rota dec. 118. n. 3. p. 1. Recent. & Nos plenâ manu supra ad tit. de his, quæ fiunt à major. parte Capit. Verùm hunc consensum Capituli etiam post factam alienationem, præsertim temporalem, intervenire posse, & alienationem, si Capitulum postmodum habito prævio tractatu eam ratam habeat, convalescere, probat Rota dec. 318. n. 4. p. 5. Recent. Panormit. in c. 1. n. 5. de his, quæ fiunt à Pralat. & Molina cit. disp. 468. num. 6. Sed hoc ita, ut alienatio valeat etiam nunc, id est, à tempore ratificationis, non verò ex tunc, quando facta est. Panormit. d. n. 6. §. aut alius non tenuit. Gloss in c. 1. V. tractatus. h. t. in 6. cujus dictum refert Rota d. dec. 318. num. 32.

Subscriptio Capituli, quod in alienationem consentit, solum requiritur in casibus per c. sine exceptione. causa 12. q. 2. expressis, puta in venditione, permutatione, & donatione. Panormit. in d. c. 1. n. 4. de his, quæ fiunt à Pralat. Redoan. de Reb. Eccles. non alien. q. 40. n. 1. Imò hodiernis moribus neque in his memoratis casibus necessaria est, sed sufficit subscriptio Notarii attestantis de tractatu, & consensu majoris partis Capituli, nominibus singulorum Capitularium alienationi consentientium expressis. Rebuff. in Compend. alien. n. 16. Menoch. de Arbitr. in addit. ad casu. 172. n. 4. Ascan. Tamburin. de Jure Abb. tom. 3. disp. 13. p. 4. n. 10. Pirching. h. t. n. 31.

4) Circa consensus Superioris discernendum est jus antiquum à novo. Jure antiquo solum requirebatur consensus Episcopi illius, cui alienans erat subditus per textum in *c. Abbatibus*. 41. *causâ 12. q. 2. ibi: Abbatibus, Presbyteris, ceterisque Ministris de rebus Ecclesiasticis, vel sacro ministerio deditis alienare, vel obligare absque permissis, & subscriptione sui Episcopi nihil liceat: & si ipsemet Episcopus, vel alius Prælati exemptus ab Episcopali jurisdictione alienare voluit, sufficiebat propria ejusdem auctoritas cum consensu Capituli, neque opus erat autoritate S. Pontificis, vel alterius proximi Superioris, sed id generaliter à Sede Apostolicâ permissum censebatur. c. sine exceptione. § 2. causâ 12. q. 2. Jure novo vero nemini licet etiam cum causa, & juris solennitate alienare res Ecclesiæ immobiles, aut mobiles pretiosas inconsulto Romano Pontifice juxta *extravag. ambitiosa b. t. inter comm.* & alienatio aliter facta invalida est. Gregor. XV. *dec. 52. n. 1. Rota dec. 300. n. 2. p. 4. divers. & dec. 277. n. 2. & 4. p. 4. tom. 2. Recent.* etiam si alienatio fiat in casibus jure permissis, ut ex necessitate aeris alieni, Rota *dec. 203. n. 1. p. 4. divers. vel ex causa utilitatis. Rota dec. 631. n. 1. p. 2. Recent. Duran. dec. 238. n. 27. aut ab una Ecclesiâ in aliam. Otobon. dec. 220. n. 16. Rota dec. 277. n. 10. p. 4. tom. 2. Recent.* At hanc *extravagantem* in istis locis propter difficilem aditum ad S. Pontificem usu receptam non esse, saltem quoad hoc, ut Episcopo subiecti non hujus, sed S. Pontificis assensum requirere teneantur, post Zypœum attestatur P. Engl. *b. t. num. 15.**

Præterea hodie quoque in diversis locis inter Episcopos, & Principes sæculares certa quedam concordata præsertim circa rerum Ecclesiasticarum alienationem, exactionem, & executionem inita sunt. Ita inter Rudolphum II. Imperatorem, & Urbanum Episcopum Passaviensium Anno 1592. in Arce

Pragensi intercessit tractatus, & transactio, seu potius amicabile compositio, quâ mediante Austria Prælati Episcopo inferiores, & Administratores Ecclesiastici quoad temporalia præcipuè dependent à Principe terræ, ut proinde etiam illius consensus in causis gravioribus requirendus sit. Eodem modo in Bavaria Anno 1583. inter Albertum & Guilielmum, Bavariæ Duces, & Ordinarios ejusdem Provinciæ certa quedam concordata mediante Nuntio Apostolico cum potestate Legati de Latere ad superiores Germaniæ partes delegato erecta sunt, quorum vigore inter alia in contractibus super rebus Ecclesiarum, seu Monasteriorum celebrandis utriusque Superioris Ordinarii scilicet, & Principis sæcularis consensus tanquam solennitas desideratur. Ad hæc ergo Administratores Ecclesiarum vel maximè attendant, ne se periculo exponant.

Cæterum tractatus, consensus Capituli, 26 vel Episcopi, aliæque solennitates, si fortè de his in instrumento alienationis penitus nulla mentio facta sit, ex diurnitate temporis, nempe 30. aut 40. annorum intervenisse præsumuntur, si cum lapsu temporis concurrat possessio, & observantia contractûs arg. *c. pervenit. 4. de Empt. & vend. Puteus dec. 345. n. 1. lib. 1. Seraphin. dec. 642. n. 3. dec. 671. n. 1. dec. 1174. n. 3. & dec. 1228. n. 1. Buratt. dec. 45. n. 6. Quaranta V. alienatio. n. 46. Barb. de Offic. & potest. Episc. alleg. 95. n. 7.* Quæ tamen præsumptio cessat, si tempus 30. annorum usque ad ultimam horam non sit completum. Rota *dec. 114. n. 11. p. 9. t. 1. Rec.* vel si ex tenore instrumenti reluceat, solennitates non fuisse servatas, vel malè adhibitas, ut si in instrumento enuntiata sit solennitas, sed non integrè descripta. Cavaler. *dec. 613. n. 2. & 3. Coccin. dec. 101. n. 7. Boëtius dec. 115. in fin. Mascard. de Prob. concl. 1140. à n. 25. & concl. 1316. à n. 33. vel si excessum sit in facultate alienandi. Rota dec. 430. n. 3. p. 2. Recent.*

§. VI.

27 *Finis alienationis rerum Ecclesie pro diversa alienationis causa diversus est, ut plurimum tamen res Ecclesie ob illius utilitatem alienantur.* Rota. *dec.* 134. n. 8. & 7. p. 1. *Recent.*

§. VII.

28 *Effectus alienationis rerum Ecclesie alius est, si sit legitima, alius, si illegitima.*

Effectus alienationis legitima est translatio domini, vel alterius juris, quae firma perseverat, nisi Ecclesia notabiliter se laesam probaverit; quo casu non obstantibus adhibitis solennitatibus instar minorum restitutionem in integrum impetrare potest. c. *ad nostram.* 11. h. t. c. 1. & *ibi* DD. *de in integr. restit.*

29 *Effectus alienationis illegitima est nullitas actus: quoniam si res Ecclesiastica immobilis, vel mobilis pretiosa alienata sit, sine legitima causa, & solennitate, alienatio est ipso jure nulla, potestque res alienata una cum fructibus revocari à quibuscunque personis Ecclesiasticis, c. si quis. 6. §. sed etiam h. t. etiam à Successore alienantis. c. Episcopi. 4. & c. ad audiendam. 9. h. t. quin imò ab ipsomet alienante. d. c. si quis. 6. Rota *dec.* 14. n. 3. p. 1. *divers.* non obstante brocardico, quòd proprium suum factum impugnare, eique contravenire nemini liceat per *l. post mortem.* 25. ff. *de Adopt.* ut quod fallit, si actus malè gestus, & ut alienatio, de qua loquimur, ipso jure sit nullus; arg. c. magna. causa 22. q. 4. Mantica. *dec.* 111. n. 5. vel si, ut hic, agatur de favore, & jure publico, praesertim Ecclesie. Petr. Barb. in *l. 1. ff. Solutio matrim.* p. 5. n. 15. Planè ab altera parte contrahente nullitas alienationis, si hæc Ecclesie est utilis, allegari nequit: siquidem hoc Ecclesie privilegiū est, ut ipsius favore contractus claudicet, & possit illa ratum habere, quod ab initio nulliter gestum fuit. Puteus *dec.* 302. lib. 1. & *dec.* 343. num. 3. lib. 2. Seraphin. *dec.* 256. n. 2. & *dec.* 278. n. 2. Quaranta in *Summ.**

Bullarii V. alienatio rer. Eccles. num. 34. *Castro Palao in Mor. al. p.* 2. c. 12. §. 4. num. 5.

In factu *quasi* scio: utrum alienatio rei Ecclesiasticae ex defectu solennitatis nec valeat in foro conscientiae, etsi cæteroquin Ecclesie sit utilis?

Alienationem verè utilem Ecclesie, factam sine aliqua solennitate, esse nullam in foro conscientiae, docent Suarez *de legib. lib.* 5. c. 302. num. 6. Sanchez in *Consil. moral. lib.* 4. c. 1. dub. 15. Molin. *tr.* 2. *de F. & F. dist.* 468. n. 14. Covar. 2. *Var. c.* 17. n. 2. & alii; idque ob defectum legitimi consensus, sine quo jure naturæ nullus contractus consistere potest: enimverò cum Ecclesia sit persona mystica, nequit præstare consensum, nisi mediante actu, voluntatèque eorum, quibus hunc explicare à jure permittum est, & eò modò, formæque, quibus ei à jure permittum, consensus explicare, & si aliter fiat, sine consensu sufficienti obligaretur Ecclesia. Accedit famosum illud dogma, quòd *lex justa in foro externo, sit etiam justa in foro interno.*

Econtra alienationem non solennem, Ecclesie tamen utilem, esse validam in foro conscientiae, & donec per Judicem fuerit declarata nulla, rem alienatam licitè retineri posse, sustinent Panormit. in c. 1. in fin. *de integr. restit.* & c. quia plerique n. 31. *de Immun. Eccles.* Sylvester V. *alienatio. num.* 13. Navar. in *Commentar. de Spol. Cler.* §. 2. n. 6. Azor. *Instit. moral. p.* 2. lib. 9. c. 2. q. 8. Reginald. in *Prax. tom.* 2. lib. 30. *tr.* 3. c. 6. *sect.* 2. n. 69. & 70. aliique ab his relati; qui moventur primò quia contractus initus in utilitatem Ecclesie habet habitualem statum validitatis, quatenus scilicet Ecclesia potest obligare alteram partem ad servandum contractum. Ergo aliquam obligationem naturalem inducit, & in conscientia non est omninò nullus, cum alioquin nulla partium esset invitè obligata ad standum contractui; quandoquidem com-

tractus nullam obligationem parit. *Secundo*: quia solennitas illa ad præsumendam justam causam inducta non habet locum in eo foro, in quo est standum veritati, quæ DEO patet. juxta notata in *c. 13. qui & c. tua. de Sponsalib.* maxime cum non videatur fuisse mens S. Pontificis propter solius solennitatis defectum etiam pro foro conscientie actum irritare, & accipientem ante Judicis sententiam ad restitutionem obligare: ubi enim verosimiliter de contraria mente Legislatoris constat, cessat regulare dogma: quod *lex justa in foro externo sit etiam justa in foro interno.* *Tertio*: quia leges annullantes testamentum non solenne non ita ei resistunt, quin propter enixam defuncti voluntatem aliqua sive moralis, sive naturalis saltem inefficax obligatio inde dimanet, quæ hæres institutus bona hæreditaria absque fraude occupata retinere possit, usquedum legitime petantur, & adjudicentur. arg. *l. 2. C. de Fideicommiss. l. non dubium. 16. C. de Testament.* Layman in *Theol. moral. lib. 3. tr. 4. c. 17. n. 4.* ergo pari & potiori ratione Canones annullantes alienationem non solennem, ex justa tamen causa factam, ei propter hanc causam relinquunt obligationem aliquam saltem inefficacem, ob quam accipiens in conscientia non teneatur rem restituere, donec legitimâ auctoritate revocetur.

Opinor, posteriorem hanc sententiam practice probabilem, priorem verò tutiorem, & in theoria probabiliorem propter *Extravag. ambitiosa h. t. inter Commun.* ubi non tantum alienans res Ecclesiasticas sine solennitate, sed etiam alienatas recipiens excommunicationem incurrit: quod fieri non posset, si accipiens in conscientia non peccaret.

Denique præter nullitatem actus male alienantes, & accipientes diversis pœnis compescuntur. In *c. nulli 5. in fin. h. t.* male alienantes res Ecclesiarum officii sui amissione

plecti, & ad illati damni refarcitionem compelli jubentur. Imò Episcopi, qui absque necessitate, *c. si quis. 8. causâ 10. q. 2.* Abbates & Clerici, qui absque licentia Episcopati res Ecclesiasticas distrahebant, deponerentur: *c. Abbatibus 41. causâ 12. q. 2.* qui verò res ita distractas & acceptas non restituebant, ipso facto erant excommunicati. *c. Apostolicos. 13. §. quisquis. causâ 12. q. 2.* Hodie, ubi *d. Extravag. ambitiosa h. t. inter comm.* recepta est I. tam alienans, quàm res male alienatas recipiens excommunicatur. II. Episcopo, & Abbati bona suarum Ecclesiarum contra illius tenorem alienanti, ingressus Ecclesiæ interdicuntur, & si sub hoc interdicto sex mensibus manserit, à regimine, & administratione eò ipso suspensus est. III. inferiores Prælati, Commendatarii, & Ecclesiarum Rectores, aliique administratores ultra excommunicationem dignitatibus, officiis & beneficiis quorum bona alienant, privantur, ita ut illa absque ulla declaratione vacare censeantur. Insuper si rem Ecclesiæ accipiens fuerit in mala fide, & sciverit, rem esse Ecclesiæ, non tantum eam restituere tenetur, sed & pretium, quod pro illa solvit, amittit, idque Ecclesiæ applicatur. *l. 14. §. 1. C. de SS. Eccles.* canonizatâ in *c. nulli 5. h. t.* Sin autem fuerit in bona fide, & ignoraverit rem esse Ecclesiæ, tunc pretium pro ea expositum ab Ecclesia quidem potest repetere, sed in tantum solummodo, in quantum probaverit, eam factam esse locupletiolem: versionem namque in utilitatem Ecclesiæ probare incumbit ei, qui cum Ecclesia contraxit. *Burrat. dec. 418. n. 2. Duran. dec. 256. n. 5.* Pro reliquo ipsum Authorem, id est, venditorem, si privata & propria bona habeat, convenire debet. arg. *l. 33. C. de R. P. Rota in Firmana bonorum. 16. Jan. 1585. coram Litta. & in Placentina evictionis. 8. Maij. 1589. coram Eod.*

Q

TITU-